

DIRECTOR:

Dr. ALEXANDRU RUSU

REDACȚIA ȘI ADMINISTRAȚIA
[K.A.] — (UD. TÂRNAVA MICĂ)

INSERATE:

În șir garmond: 6 Lei. La
publicări repetate după
:: :: învoială :: ::

REDACTOR:

Dr. AUGUSTIN POPA

ABONAMENTUL

Pe un an . . . 200 Lei
Pe 6 luni . . . 100 Lei
Pentru străinătate 400 Lei

Unitatea

Foaie bisericească-politică — Apare în fiecare Sâmbătă

O vale a plângerii

Deși a trecut săptămâna, de când în seara Vinerii mari s'a aprins o veche biserică de lemn din comuna Costești, județul Argeș — mistuind într'un scurt sfert de oră peste 100 credincioși, adunați acolo pentru a prăznui Prohodul Domnului —, țara întreagă stă încă sub impresia acestui sguduitor dezastru, aproape fără păreche în istoria lumii.

Intinericul din seara Vinerii mari s'a prelungit la Costești într'o mare flacără de lumină, care — deși stinsă acum de abinele — luminează încă peste țara întreagă, iar ziua de Paști a înținerii Mântuitorului a adus acestei nenorocite țări omenești prohodul, nespus de dureros, alor 108 de cadavre, între cari și acela al preotului mistuit și el acolo în fața altarului. Păr. Vișinescu din Costești a voit să facă credincioșilor săi — între cari și câțiva studenți și elevi veniți la părinți în vacanță — o serbare cum numai pe la noi se întâmplă, și de aceea a făcut în bisericuța un loc pentru un cor de tineri, aleși pe sprânceană în toate familiile mai de seamă ale comunei, fiind instruiți anume pentru această serbare. Dar iată că, în loc de bucurie, străduințele lui au adus în toate aceste familii pe ingerul morții, care răpindu-le cele mai scumpe odrasle a semănat în toate grădile germenii durerii nebune. În locul jubiliului și bucurie ce se desprinde pretutindeni din salubritatea creștinească a învierii, ziua de Paști a adus în această vale a Teleormanului hohotele de plâns și strigăte ale celor ce-și îngropau în această zi blestemată nădejdi distruse de flăcările Vinerii mari.

Zadarnic am căuta să descifrăm, în fața acestei întâmplări sguduitoare, tărâcul ce-ar putea să ne dea vreo lumină de înțelegere a celor ce s'au întărit în acest fel de prevedința divină, fiindcă nici un gând omenească nu-i în stare să se apropie de taina nepătrunsă a acestui mister. În fața lui, nu putem decât să ne resignăm în chipul lui mai desăvârșit după pilda lui Iob și, pătrunși de adevărată milă creștinească, să nu precupețim sufletul nostru dela ceice și altfel numai în foarte mică măsură pot fi mângâiați de ajutoarele materiei ce vom veni să le întindem.

Coloșele pentru năpăstuiții dela Costești s'au ridicat de guvern și de însuși Patriarhul-Regent întron pe țara întreagă și dacă iubirea de aproapeșii s'a dovedit la noi atât de activă în cazul de răsunet al naufragiaților francezi, cu cât ne va fi mai ușor să cercăm acum alinarea suferințelor și forțe ne sunt frați și surori după limbă și naștere. Nimeni nu poate să le refuze această fărmă de mângâiere.

Indemnăm deci, din tot sufletul, pe toți cetățenii noștri să onoreze după puteri mișcarea de solidaritate a celor din Costești, făcând prin aceasta dovadă, că acolo unde e vorba de alinare a unor suferințe atât de simțite, nime nu poate să laze o barieră de ordin confesional, ori de altă natură.

Școala Apusului

— Câteva note pe marginea unui apel la pelerinaj în Italia —

(*) Un pelerinaj românesc va pleca, în 16 Maiu, spre Cetatea Eternă. Cu toată criza financiară, anunțările ce sosesc zilnic prevestesc o participare numeroasă. Semn bun și îmbucurător.

Dovadă, că a trecut și la noi vremea când o călătorie în străinătate se socotea un lux al vanității, ori leac pentru nervii bolnavi. Incepem a înțelege că este mai mult decât plăcut a evada, sistematic și cu plan, din cămașa de forță a mizeriei cotidiene, din scleroza prematură a obișnuinței, din hărmălaia deprimantă a universalelor tânguirii inutile dela noi și a criticilor nesfârșite, pentru a vedea alte lumi, alte moravuri, alte așezări; spre a ne întoarce acasă cu noi cunoștințe, cu orizonturi mai largi, cu o mai dreaptă măsură în judecarea stărilor și împrejurărilor din țară. Pentru nervii hărțuiți și viața exasperant de sbuciumată a veacului nostru, aceste popasuri, totatătea puncte de reper și de înnoire, sunt o necesitate indiscutabilă.

Și este firesc, că drumurile noastre să se îndrepteze mai ales spre Apus. Acolo e focarul culturii și civilizației noastre. Acasă, trăim într'o lume de imitații de atâtea-ori proaste, ne facem instrucțiunea apuseană de pe tablouri și clișee prea des nereușite. Originalul, modelul e acolo, în țările lui soare-apune. Contactul direct cu izvorul limpede al progresului nostru, de-atâteaori falsificat și turburat, este mai mult decât necesar: indispensabil pentru oricare intelectual.

Printre strălucirile Apusului, toate drumurile au dus și duc la Roma. Vraja Italiei cu cer senin și grădini de portocali, cu imensele ei bogății de artă incomparabilă, cu amintirile legendarului imperiu, pe temelii și din bogățiile căruia s'a înălțat falnica cetate a culturii noastre, străbate cu putere elementară sufletul cărturarului, care simte acolo farmecul casei natale a vieții sale spirituale. Apoi, sufletul și energia lăuntrică, creatoare a tuturor civilizațiilor fiind religia, (cf. *Fustel de Coulanges*: La cité antique și, pentru azi, *Lucien Romier*: L'Homme nouveau), Roma martirilor și a Papilor, inima creștinismului și a civilizației creștine, este în chip firesc cel mai puternic magnet pentru cărturarii creștini. Din atingerea cu glia, închiegată cu sânge de mucenici, ei câștigă ceteri și puteri sufletești neprețuite, cari se vor resimți, invizibil și binefăcător, în viitoarea lor activitate.

Mai mult decât pe alții, îndoiți și înzeciti ne privesc aceste considerațiuni pe noi Români. Coborâtorii dela Rîm, după sânge și credință, noi avem mândria de a privi Cetatea Eternă ca adevărata și propria noastră casă părintească. Apoi, nimeni mai mult decât noi,

avantpostul civilizației latine în Răsărit, n'are nevoie de legături tot mai vii cu vatra acestui foc binefăcător, pentru a ne păstra nefalsificată ființa și a crea, la rândul nostru, fața românească a civilizației apusene. Și iarăși, nici odată nu am simțit mai mult, ca în zilele de distrămăre de azi, nevoia disciplinei, spiritului de autoritate și măsură, a cărui ideală întrupare este biserica Romei.

Iată de ce este prea puțin a îndemna, pe toți cei cari pot, să ia parte la pelerinajul ce va pleca în curând spre Roma. Trebuie să stăruim pentru o sistematică organizare, an de an, a acestor călătorii de mare folos. Din atâtea milioane de Români, an de an se găsec câteva sute cari în lipsa unei organizări sistematice, fac acest drum răsleși, mult mai scump și cu mai puțin profit moral, și iarăși alții mulți, tot din aceeași pricină, sunt nevoiți să rămână acasă.

AGRU-I ar putea lua, pe viitor, grija acestei sistemizări a pelerinajelor. Ar face un mare serviciu nu numai singuraticilor participanți, ci și bisericii și neamului. Căci pelerinii vin acasă întăriți în credință. De altă parte, ei sunt o propagandă românească, vie și neprețuită, în acel loc de întâlnire al neamurilor, care este Roma. De aceea suntem siguri că o atare inițiativă se va bucura și de tot sprijinul statului.

Fie deci pelerinajul apropiat un început norocos și reușit, pentru tot șirul neîntrerupt care dorim și nădăjduim să-i urmeze în viitor.

Activitate misionară în eparhia Gherlei. Ultimul număr (15 Aprilie) al „Curierului Creștin“, organul oficial al eparhiei noastre gherlane, publică un lung și amănunțit raport asupra activității Reuniunii de misiuni eparhiale pe anii 1928 și 1929, din care reținem și noi aici câteva date de interes public.

Anul 1928 a fost un an deosebit de bogat în roade pentru viața sufletească a preoțimii eparhiale, întru cât mai bine de jumătate din clerul gherlan a trecut atunci prin baia exercițiilor spirituale, ținute pe regiuni, în 4 centre mai însemnate (Baia-mare, Șimleul Silvaniei, Dej și Bistrița) din partea Monseniorului Dr. Octavian Domide, vicarul general al eparhiei. Nu mai puțin mănos a fost acest an și pe terenul misionării mirenilor (elevi, intelectuali și mai ales populația dela sate), asupra căreia lipsesc însă (în afară de câteva cazuri) datele concrete, constatându-se numai în general că atât profesorii de religie cât și preoții adunați în conferențele (sinoadele) lor obișnuite au lucrat cu mult zel în sensul dispozițiilor luate de autoritatea superioară. Anul următor 1929 are deja amănunte mult mai

bogate, dar împrejurarea că acest an a împânzit întreaga eparhia cu lucrarea indulgențelor jubilară a făcut și de astădată imposibilă o icoană completă a mișcării misionare din eparhie.

De încheiere, raportul p. canonic Dr. Victor Bojor, președintele reuniunii, trage concluziile practice ce se impun și insistă în special asupra binelui imens ce s'ar putea realiza, dacă misionarii ar lua în programul lor și răspândirea presei bune. Biserica noastră dispune azi de multe lucrări potrivite în acest scop și este în adevăr pagubă, ca ele să nu poată ajunge în mâinile celor ce le-ar citi cu plăcere și cu nespuse dobândă.

Gândul acesta n'ar strica să preocupe și reuniunile de misiuni din eparhiile unde încă nu există, fiindcă — lucrându-se pe acest teren cuminte și cu evitarea oricărei specule —, s'ar putea da un frumos avânt activității publiciste de această natură.

† Profesorul Aron Papiu. Miercuri,

în 23 Aprilie c. s'a stins, aici în Blaj, cu o moarte ușoară și blândă, ca un tropar de înviere, profesorul Aron Papiu, cunoscut în toată provincia noastră bisericească drept un adevărat măestru al cântărilor noastre bisericești.

Născut în Asinip la 11 Noemvrie 1851, „baciul“ Papiu — cum îi spuneam cu toții în timpul din urmă — moare, la vârsta frumoasă de 79 ani, în această săptămână luminată, după ce, timp de peste 50 de ani, a luminat și încălzit cu dulcele cântări ale bisericii noastre o întreagă serie de generații, cari s'au perindat pe băncile școlilor noastre din Blaj, la cari a fost numit profesor în 1878. Alături de mult regretatul său tovarăș întru profesoratul de cântări bisericești, care a fost Nicolae Ionaș, „baciul“ Papiu a creat pe acest teren o adevărată tradiție și dacă d. C. Cherebeșiu, actualul profesor de cântare bisericească, a ținut să fixeze această tradiție pe note cari să rămână, înseamnă, că munca și străduința lor de decenii merită această onoare. O mărturisesc aceasta toți cari au avut norocul să se instrueze în cântări dela dâșii și o mărturisim

noi cu toții, cari, chiar și în cursul sfintelor Paresimi din urmă, am mai putut asculta în catedrala din Blaj cântarea, acum frântă pe alocuri, dar totuși încă melodioasă a celui ce a fost „baciul“ Papiu.

Vrednicile câștigate pe acest teren i-au adus părintelui Papiu, hirotonit la 1879, și alese distincții bisericești până la cea de asesor consistorial (1884) și protopop onorar (1900), dar mai mult decât toate acestea a însemnat pentru ei stima și iubirea unanimă, cu care a fost înconjurat în tot timpul bătrânețelor și neputințelor sale, când puterea ochilor și a picioarelor a început să nu-l mai slujească. Ea s'a manifestat frumos și deosebit de grăitor și cu prilejul înmormântării sale de ieri.

Bunul Dumnezeu să-l odihnească în pace și să-i facă parte între ceice îi cântă mereu întreit sfânta cântare.

Un ultim cuvânt

La discuția ce s'a angajat pe chestia controlului de Pr. Ion Rinea

Cuvântul acesta din urmă al meu se face și de astădată cu considerare deosebită la cele afirmate de p. Dr. V. Cerghizan în articolele sale din numerii 4 și 12 c. ai „Unirii“.

Dsa afirmă în aceste articole, că controlul înțește îndeletnicirea cu mijloacele reconfortării sufletești, deci el formează sufletul preotului. Va se zică: „Praxa face pe maistru!“ Asta am spus-o și eu, dar cu o condiție: ucenicul să practiceze la meseria lui cu tragere de inimă. Numai acesta ajunge în adevăr „maistru“, capabil a produce în meseria lui opere de artă. Mai ales în meseriile delicate! Din contră, un ucenic, care n'are dragoste de meserie, oricât ar lucra constrâns mereu de maistrul său, praxa de silă nu-i va putea da dragostea de meserie, așa că va rămâne un meseriaș, ori chiar numai cârpaci. Ce ne lipsește deci nouă în cea mai grea și mai delicată misiune? Datoria ne-o facem noi, ne lipsește doar mai mult suflet în împlinirea ei. Cine ni-l va putea da?

„Zecile de preoți cari lipsesc dela datorie

n'au trecut oare prin baia primentoare a cerșitorilor spirituale?“ („U.“ nr. 12). Dar roșii misiunilor populare nu cad asișderea „în răcini? — întreb eu — și totuși dsa, — spune, continuă să le facă. Nu cumva a călătorit serios, că exercițiile spirituale sunt un mir de a schimba sigur și radical, hic et nunc structura sufletească a omului, cum ai să poți cu ciocanul o piatră, ori ai schimba compoziția chimică a unui lichid cu un acid, ori ai să poți să înșteji un arbore cu o singură lovitură de topor? Exercițiile spirituale nu-s o infalibilă fabrică de sfinți — să mi-se ierte împărecherea istoricilor cuvinte, — unde te duci păcătos marș și vii sfânt gata, pe veci, cum ar fi că „moară de întinerire fizică“ din un cald al nostru... Marile convertiri brusce s'au produs în cazuri excepționale în urma unor dutoare și extraordinare emoții sufletești. Paul, tâlharul de pe cruce, sf. Augustina, cazul lui Carol al XII-lea, regele Suediei), și ceilalți muritori, de rând, trebuie să trăim moșfășietoarea tragedie a voinții sufletului neputinții trupului. „Sufletul e gata, dar trupul e slab“ (Mat. 26, 41). Video meliora... Exercițiile spirituale trebuie să fie deci numai o rigă din seria unor asemănătoare mijloace spirituale. Numai atunci vor da roade mai bogate.

Reținem, în fine, o justă apreciere a dr. V. Cerghizan, pe care ne-o însușim pe a întregul: „Controlul (care duce la împlinirea datorinței) e, cel puțin, mijloc negativ al sufletului: reține dela căderea în prăpăstii profanizării...“ Chiar și pentru acest rost lui „ar trebui introdus acum“. De acord, ce urmează de aici? Aceea, că dacă e remediul negativ, el e totodată și de ordin secundar, că prin urmare se impune ca în procesul generării religioase să-l folosim numai în urdupă ce am luat mai întâiu măsurile principale și pozitive de ordin spiritual. E așa defăpede! E drept, că Conciliul tridentin a luat măsuri constringente asupra clerului, dar ce dsa uită, ori intenționat ignorează, radical măsuri pozitive pe cari Conciliul a ținut în loc prim în vederea regenerării spirituale a clerului pentru a putea porni cu ofensiva împotriva protestantismului.

□ □ Foiața „Unirii“ □ □

In semnul învierii

Note de actualitate pe marginea unor lecturi mai recente

de Gavril Todica

Încă de pe vremuri am urmărit, cu oarecare atenție, nu numai „Cultura Creștină“ dela Blaj, ci și „Revista Teologică“ dela Sibiu. Astăzi urmăresc „Observatorul“ dela Beiuș și „Revista“ sibiană, așteptând reorganizarea „Culturii Creștine“.

Iată că „Revista Teologică“ a intrat în anul XX al existenței sale. Numărul comemorativ (1—2 din 1930, de 160 pagini), cu materii variate, se prezintă în condiții escelente, nu numai tehnice, ci și de cuprins, exceptând câteva note discordante, de factură uzată. În special m'au surprins șirele litografiate din fruntea revistei, scrise de I. P. S. S. Nicolae și accentuând: „Nimic nu-ți întărește și încălzeste convingerile religioase în mai mare măsură ca rugăciunea, prin care lai contact nemijlocit cu realitățile vieții supranaturale“.

Iată un acord perfect, în care I. P. S. S. se pune nu numai cu biserica Romei, ci și cu priceperea noastră laică, profană, mai ales când adaugă: „Serisul în materie teologică, din care nu simți vibrând acest contact, e ca o aramă sunătoare...“

Fără să angajez pe nimeni cu opinile mele, observ și eu de mult, că bisericile noastre românești au un imens teren de muncă comună, sau cel puțin paralelă. Ba chiar prin esența ei, biserica ortodoxă de nici o religie nu e așa de apropiată ca tocmai de cea catolică. Nu ar avea, prin urmare, nici un interes să cocheteze cu toți Protestanții și Calvinii, privind ponciș și cu dispreț la Papa, cât timp — încetul cu încetul, după frământări multisekulare — se va convinge, că în general, bisericile „autocefale“ și „naționale“ nu vor prospera, dacă nu se vor federaliza cumva într-o biserică „ecumenică“, având în frunte un patriarh „ecumenic“, adică un fel de Papă ortodox.

S'a simțit necesitatea conducerii unitare acui anul, când cu agitațiile pe tema Pascallei, și se va simți probabil în 1931, pe aceeași temă, ca să nu amintesc și alte chestii de importanță supranațională. —

Din „Revista Teologică“ mai remarc un moment, relevat între „Documente istorice și doctrinale“.

Di Ilie Beleuță reproduce, în textul latin și în traducere, „Protestul Bisericii Olandeze, din 1856 contra pretinsei definiții alui Piu IX relativ la concepțiunea sfintei Fecioare“.

Din acea epistolă a episcopilor olandezi reproduc următorul pasagiu:

„Depositum custodi suo Divus scripsit Paulus Timotheo (I, 6, 20). Verum non illi

tantum discipulo hoc scriptum putavit S. centius Lirinensis. Omnes quotquot Timotheo successuri erant Episcopi, hoc sibi scribere arbitrari debent.

Atqui promulgata de Salvatoris Nativitatis Genitricis Mariae Conceptione Immaculatae nio fidei accretionem esset allatura. Scribitur undecimum ante saeculum a Christo nato: „Quam ac nullibi talis Beatissimae Virginitatis praerogativa fuit nota“.

Ei bine, tot în „Revista Teologică“ ar trebui să se reproducă, și tot cu titlu de documente istorice și doctrinale: „arătările de la Lourdes“.

Anume, abia a trecut un an și jumătate după acest protest al episcopatului olandez când dela 11 Februar — 16 Iulie 1858 urmează celebrele 18 arătări ale Precuratei în grotă dela Lourdes. Se știe, că aceste arătări le-a văzut sârmana fetiță de 14 ani, Bernadeta Soubirous, acum ridicată și ea în șirul sfinților. Dintre numeroasele scrieri relative la apariții extraordinare eu nu am la îndemână decât pe a lui Alfred Hoppe (Lourdes în limba lucirea minunilor sale, trad. rom. Iași, 1900). Sub raportul doctrinal, ce ne privește, arătările cea mai importantă s'a întâmplat în ziua Bunavestire, Joi, 25 Martie 1858. „Doamna frumoasă“ — după expresia naivă a Bernadetei, i-a descoperit acesteia, că e: „Concepția Imaculată, un nume pe care biata fetiță nu înțelegea de loc. (Vezi Hoppe, o. c. pag. 74)

Tot în acest înțeles — că adevărat controlul nu este decât un mijloc negativ în menținerea vieții noastre religioase — a scris și p. E. Tatar în cumpănit articol în nr. 9 al „Unirii”. Controlul se impune — scrie dsa — pentru curățarea abuzurilor, neglijențelor și pentru că sub presiunea lui se trimet în termen informațiuni exacte și hârtiile oficiale. Dar numai atât! Aceste lucruri p. Tatar le spune cu competența cuiva a avut prilej să cunoască efectele controlului din experiența proprie.

Dar mai avem o mărturie impresionantă asupra caracterului negativ al controlului. Venerabilul protopop din părțile Orășii, care ca săr striga: „Controlă dnilor și fraților, controlă ne trebuiește!” și însuflețit cum era atunci, ar fi fost în stare să atragă toate furturile și trăsnetele asupra capului bieților frați săi în Domnul, pe cari nu-i vedea atât de realiști și atât de râvnitori după bunul obicei, cum se socotea pe sine, — astăzi, când pe capul plecat în palmă pune pe hârtie acele șire, acei câțiva picuri calzi, ce-i înrouază privirea îl întăresc în convingerea, călăgărită în praxa vieții, ca *însădar am pune în gând tot al doilea preot tânăr câte un controlor, dacă acestor confrăți tineri le posedă duhul chiemării sfinte din frageda tinerețe.* („Unirea” Nr. 11—1929). Sublimescerea este a preotului veteran.

În rezumat, deci, suntem îndreptățiți să spunem că rezultatul discuțiilor purtate până acum, asupra cărora convenim cu toții, este acesta: Pentru îmbunătățiri urgente și externe în biserică, controlul e la locul lui, dar dacă intenționăm intensificarea și adâncirea vieții religioase, el e insuficient. Aici se cere ceva mai mult decât control. Pentru ajungerea acestor rezultate nu era însă nevoie să se producă atacuri personale, căci ne puteam înțelege fără acestea; iar în locul al doilea nu trebuia să se insiste atâta nici pentru introducerea momentană a controlului, fiindcă îl avem gîfărit de mult și repetat de atâtea ori. E o chestie că el nu se face!

E limpede, deci, că tema inițială n'a fost

controlul, ci intensificarea vieții religioase a bisericii. Și deoarece s'a văzut că controlul e un mijloc impropriu acestui mare scop, urmează să căutăm, cari ar fi cele mai potrivite mijloace cari ne duc la acesta.

Știri mărunte

IN ATENȚIA RESTANȚIERILOR. Sollicitați din mai multe părți, să abținem momentan dela gândul trimiterii costisitoare a mandatelor de plată, și văzând că apelurile noastre au avut în multe părți cuvenitul resunet, fixăm pentru toți restanțierii mai vechi un nou termen de plată până la sfârșitul lui Iunie, când expiră întâiul semestru al anului și când vom reînchepe apoi cu trimiterea mandatelor de plată celor care nu-și vor fi făcut până atunci datoria.

Personale. *Foia trecută în 24 Aprilie c. I. Preasfinția Sa p. mitropolit VASILE a plecat la Roma pentru a-și face obișnuita vizită ad limina și pentru a participa, împreună cu toți episcopii sufragani, la așezarea solemnă a pietrii de temelie a noului Seminar românesc, înființat de Sf. Părinte. I. P. S. Sa a plecat între ovațiile și urările de bine ale clerului gremial și a multora dintre credincioșii mireni, însoțit fiind — cu considerare la starea-i sanitară — și de d. Dr. Virgil Baican, medicul nostru arhidiecezan. Punerea pietrii fundamentale a noului Seminar e vorba să se facă abia la 12 Maiu și astfel nu-i exclus că Preasfințitul arhieriei să aștepte la Roma și sosirea pelerinajului nostru, care — după cum se știe — pleacă cu 4 zile în urmă.*

Universitatea populară dela Vălenii de Munte. Urmând tradiției din trecut, universitatea populară «Nicolae Iorga» din Vălenii de Munte își va ține cursurile și anul acesta între 15 Iulie și 15 August, sub conducerea directă a inițiatorului lor. Inscriserile se pot face de pe acum la «Liga culturală», București, B-dul Schitu Mărgineanu 1. Costul căminului 200 Lei, iar cantina 1500 Lei pe tot timpul cursurilor, se trimit prin mandat poștal scriindu-se pe cotor: «Pentru cantina și Căminul Vălenii de Munte».

„Plebanul stătea înaintea bisericii. Oamenii, cari alergaseră înainte, îi vestiră că Doamna și-a dat lămurit numele. De aceea el primi pe Bernadeta cu următoarea întrebare: Deci, aceea, pe care o vezi tu, e într'adevăr Preacurata Fecioară Maria? — Nu cred, părinte. Ea este Concepția Imaculată. Atunci plebanul, a cărui față era până acuma roșie, deveni deodată palid și zice cu glas tremurător: Cine ți-a zis acest cuvânt? — Doamna. — N'ai mai auzit aceste cuvinte niciodată până acuma? — Niciodată, Părinte! — Dute! Trebuie să rămân singur! Să vii mâine dimineață după liturghie.

„Și Bernadeta se duse. Un lucru e sigur, că din acest timp plebanul Peyramale a devenit un aprig, nestrămutat și credincios luptător, apărător și protector a tot ce aparținea la chestia arătărilor. Odată spuse el cu mândrie: „Dacă Doamna spune un nume, atunci trebuie să dovedească că acesta e numele ei!” Acum ea și-a dat numele. Altceva nimic. Și Peyramale a rămas convins.”

Cred, că faptele aceste din 1858 pot avea cel puțin atâta valoare doctrinală ca protestul din 1856 al episcopilor olandezi. Nu vom scăpa din vedere, că tocmai Olanda a fost cea dintâiu, care — cu asentimentul acelorăși episcopi — a introdus la Oostakker o imitație a grotii dela Lourdes, ca loc de pelerinaj pentru sufletele pioase din Olanda.

La Dumnezeu toate sunt cu putință.

Noul organizații de ale AGRU-lui.

Dintre organizațiile mai recente ale AGRU-lui nostru încreștăm pe cea dela Gheorgheni (județul Ciuc), care s'a constituit la Florii sub conducerea p. protopop Artemiu Boeriu, alegând în fruntea comitetului districtual pe d. avocat Dr Emil Precup, iar în fruntea celui parohial pe d. Teodor Chindea, directorul liceului din localitate. O organizație mai veche (constituită încă prin Februarie) este aceea dela Aradul părintelui protopop Iosif Popa, unde comitetul are în fruntea sa pe inimosul avocat Dr Traian Șincăi, îngrădit de un stat major din acelea, cari promit organizației arădane o activitate din cele mai mângâitoare.

Locale. Dumineca viitoare, a Mironositelor, va predica în catedrală Mgr. Ștefan Roșianu, canonic mitropolitan.

— Tinerimea universitară din București, aparținând județului nostru, a dat — după cum anunțasem și noi — a doua zi de Paști o reprezentare teatrală, care n'ar fi fost iertat să se poată juca pe o scenă a Blajului, și mai ales nu din partea unor tineri universitari și pentru un public compus mai mult din elemente tinere dornice de dansul ce avea să urmeze reprezentăției. Piesa aleasă de dd. studenți («Frații de cruce» de un Prodan oarecare) a fost cu totul nepotrivită și dacă publicul totuși n'a protestat imediat la fața locului, este a se atribui, pe cât am aflat, unor considerente, de cari nu se va mai ține seamă cu alte ocazii. Preferim însă ca peste tot să nu se mai ofere publicului nostru ocazii de această natură.

— Spre a pregăti terenul necesar pentru edificarea casei culturale, se va începe în timpul cel mai scurt demolarea bătrânelor case capitulare de colțul de miază-noapte—apus al pieții.

Dejunul și ceaiul de după masă, fără Ovomaltine, nu poate fi complet.

Un parlament cultural la Sibiu.

Greutățile întâmpinate în timpul din urmă, pe diverse terene, din partea societății noastre culturale «Astra», a îndemnat pe președintele ei, d. Vasile Goldiș, să convoace la Sibiu un fel de parlament cultural al tuturor fruntașilor vieții noastre publice din Ardeal, spre a căuta nouile drumuri, pe cari ar putea merge cu folos «Astra» sibiană. El se ține acum în zilele de 24—26 Aprilie și se crede că hotărârile la cari se va opri va putea să dea nouă viață organismului nostru cultural, atât de reputat în trecutul Ardealului nostru românesc. În numărul viitor sperăm să putem da și noi rezultatul conferenței culturale dela Sibiu.

Anunț literar. Dl M. Teodorian-Carada, cunoscutul scriitor și bărbat politic, care a jucat un rol însemnat în viața publică mai recentă a țării, a pus sub tipar memoriile vieții sale, sub titlul nepretențios de «Efemeride». Vre-o 10 bucăți din aceste «Efemeride», publicate mai în vară în «Adevărul», au stârnit o adevărată senzație, fiind citite de toată lumea cu mult interes. Memoriile dlui M. Teodorian-Carada, care a trăit în apropierea unchiului său Eugen Carada și chiar alui I. C. Brătianu, și a fost un prietin alui V. Lascar și un intim alui A. Marghiloman, privesc deopotrivă viața politică și socială, ca și cea bisericească și religioasă, desvelind multe lucruri cu totul necunoscute. Convins, că biserica română nu poate fi refăcută temeinic decât prin o unire a ei cu biserica Romei, autorul acestor memorii a trecut, eum se știe, el cel dintâiu la această biserică și lucrarea ce se tipărește va aduce interesante contribuții și sub raportul acesta. Ea va apare în două volume 8°, de câte 300—400 pagini, dintre cari primul prin Iunie c. Ceice vreau s'o aibă e bine să se prenoteze de pe acum la autor (București, Bulevardul Maria 68), fiindcă obțin astfel volumul cu numai 120 Lei (pe hârtie de lux 200 Lei). Ceice trimit acum banii prin mandat poștal vor primi volumul franco la domiciliu imediat ce va apare. — Din partea noastră recomandăm călduros prenotări cât mai numeroase.

IN LOCUL UNTUREI DE PEȘTE, gustosul și plăcutul Jemalt sub formă de praf este un deliciu. Prețul unei cutii lei 77.

Dar las să urmeze descrierea lui Hoppe (cu titlu de document):

„Bernadeta fu așa de surprinsă de acest nume necunoscut ei, încât uimită voia să înțeleagă: „Deci nu ești Maica lui Dumnezeu?” Dar nu avu timp să rostească aceste cuvinte, aici arătarea dispăruse.

„Intr'aceea poporul, ce se ruga, privise cu mare evlavie pe Bernadeta. Toți priviau încorțit spre buzele ei, sperând că vor pricepe azi vre-un cuvânt al arătării. Când Bernadeta după arșirea vizionii se ridica și vesti ce văzuse și ce auzise (în extazul ei), un fior adânc curse prinse pe cei de față. Toți se aruncară în genunchi, toți laudau și preamărlau pe binecunoscuta Născătoare de Dumnezeu, pe Neprihănită și Mislița Fecioară Maria. Strigau, plângeau, brutau stânca, se rugau cu brațele întinse: „Marie, zemisliță fără de prihana păcatului, răgă-te pentru noi, cari căutăm la tine scăparea noastră!” Ca un foc mănănat de vânt se răspândi în oraș marea noutate. Intregul Lourdes se cutremura. Căci cei mai mulți credeau în arătări. Stăteau pe străzi, pe drumuri, prinse, prin piețe ca muși. Își întindeau mâinile unul altuia, se îmbrățișau, se felicitau de această izbăvire, de acest favor ceresc, împărtășit pe neașteptate unui oraș așa de mic și necunoscut și necăruț locuitor în parte. Dar Bernadeta veni spre pleban: „Și pentru ca să nu uite cuvântul, cu totul străin, pe care i-l spusese Doamna, repeta necontenit pe drumul spre plebanie cuvintele: „Conception immaculée”, „Conception immaculée”.

A mai murit un cardinal. In Vineria mare s'a stins, la Rio de Janeiro, capitala Braziliei, Cardinalul *Ioachim Arcoverde de Albuquerque Cavalcanti*, primatele bisericii din această republică a Americii latine. Născut la 1850, el moare la vrâsta de 80 ani, după o bogată activitate arhierască de 39 ani încheiați. La treapta de Cardinal a fost ridicat în 1905 din partea lui Pius al X-lea, fiind deja de 8 ani (din 1897) mitropolitul-primat al țării sale de naștere, pe care a servit-o tot timpul cu o prestanță vrednică de o țară enimamente catolică, cum este Brazilia.

Corpul diplomatic acreditat la Vatican. După cum reiese din ultimul «Anuar pontificiu», Corpul diplomatic acreditat pe lângă Sf. Scaun al Romei reprezintă 33 de state. Dintre acestea 12 sunt reprezentate prin ambasadori, iar restul prin miniștri plenipotențari. Ambasadori au următoarele: Argentina, Belgia, Bolivia, Brazilia, Chile, Columbia, Franța, Peru, Polonia, Italia, Germania, și Spania. Miniștri plenipotențari au următoarele 21 de țări: Anglia, Austria, Bavaria, Ceho-Slovia, Costa-Rica, Haiti, Honduras, Iugoslavia, Letonia, Liberia, Lituania, Monaco, Nicaragua, Panama, Portugalia, Prusia, România, San-Marino, San-Salvador, Ungaria și Venezuela.

O nouă lege de pensionare. In ultima săptămână parlamentară de înainte de Paști s'a depus și votat un proiect de lege, prin care se stabilesc noi norme de pensionare a funcționarilor publici. Prin ele se deroagă dela legea generală de pensii și dela toate legile speciale și se fixează limita de pensie pentru toate categoriile de funcționari la vrâsta de 57 ani, sau 30 ani de serviciu. Aceasta pentru a face posibilă aplicarea bugetului în care s'a prevăzut reducerea de funcționari. Se exceptează dela aceste dispoziții militarii, magistrații, membrii Consiliului legislativ, membrii Curții de conturi, membrii Comitetelor de revizuire, membrii Clerului și membrii Corpului didactic, cari funcționează efectiv la cadrele lor.

† Păr. Gregoriu B. Nistor, preot în Jabeșița (arhidieceză), s'a stins la 21 Aprilie c. în anul 65 al vieții și 41 al preoției sale cinstite. Ca preot la Vaidacuta, aproape de Târgu-Mureș, păr. Nistor a fost unul dintre preoții îmbrânciți cu ocaziunea barbariei cunoscute de acum 2 ani, când am ajuns să ni-se pângărească praporii și crucile sfinte. — Odihnească în pace!

CA SĂ NU VĂ IMBOLNĂVIȚI DE INFLUENȚA, luați pastilele Anacot. — Prețul unei fiole lei 37.

Telefonul „Unirii“

N. Cluj. Terminii fixați pentru pelerinaj în apelul AGRU-lui, publicat în numărul trecut al „Unirii“, se mențin întru toate.

T. București. Aveți toată dreptatea. Faptul, că România nu figurează de loc între țările pe cari «La Documentation catholique» le înregistrează în ultimul său număr (19 Aprilie), că ar fi participat la acțiunea pornită contra persecuțiilor religioase din Rusia, nu este desigur un lucru care să ne facă o cinste deosebită. Mai ales, când trebuie să vedem trecute între acestea și țări ca Bulgaria și Iugoslavia, decât cari ne place să ne socotim totdeauna binișor mai aproape de mișcările privind civilizația europeană. Și nu ne-ar cădea rău, dacă de fapt n'am fi aderat la mișcare, ee nu este cazul. Așa că absența noastră de pe piața acestor mișcări internaționale, ori mai bine zis din cunoștința ce are străinătatea despre atari mișcări, nu se datorește decât tembelismului ce există la noi în materie de informație pentru străinătate. Ca această situație nu poate să mai continue, este mai presus de orice discuție, dar și până când birourile de presă ale țării ar veni să informeze corect și la timp marea publicitate din străinătate, ar trebui ca pentru chestiunile cari ne ating mai de aproape ca bisericești, să ne organizăm corespondența noastră aparte. Un mare rol revine aici celorce, făcându-și studiile în străinătate (prin Italia și Franța), cunosc și limba și pot avea și legăturile de lipsă pentru plasarea informațiilor privind mișcările din biserica noastră.

M. Sibiu. Supărarea iubitorilor noștri frați sibieni pentru cele 3 milioane acordate de guvern în vederea serbărilor jubilarie ale școlilor noastre — socotite nici mai mult, nici mai puțin, decât: «o risipă de oameni neghiobi» — nu privește, fii siguri, atât grija de banii țării, cât mai mult teama ce-o au, că Blajul nostru va ajunge, prin aceste serbări regnicolare, din nou în mijlocul preocupărilor tuturor oamenilor de bine, pentru cari «uniatismul» Blajului nu poate să întunece întru nimic nepieritoarea glorie românească a școlilor sale. Și dacă această stare de lucruri este pentru acești frați deadreptul «revoltătoare», înseamnă numai, că miasmele mangrismului odios continuă a-i împiedeca dela cuminecătura mai deasă din potirul credințelor noastre naționale.

P. Băbia. Știind noi, că bisericile ca atare nu pot fi vândute, abia credem să fi putut obține aprobarea autorității superioare pentru publicația ce ne-ați trimis. Vă rugăm deci să Vă îngrijiți pe altă cale de valorificarea materialului lemnos din biserica veche ce nu Vă mai trebuiește.

Convocator

P. T. Membri ai «Casinei Române din Blaj» se convoacă prin aceasta la a XXXII adunare generală, care se va ținea Duminecă în 4 Mai 1930 orele 10½ a. m. în localul Casinei, cu următoarea

Ordine de zi:

1. Deschiderea adunării și designarea alor doi membri pentru verificarea procesului verbal.
2. Raportul general al comitetului.
3. Raportul casierului.
4. Alegerea comisiunilor pentru censurarea rapoartelor de sub 2 și 3
5. Raportul comisiunilor de sub 4.
6. Eventuale propuneri.*)

Blaj, din ședința comitetului ținută la 29 Martie 1930.

Dr Alexandru Rusu
președinte

Dr Traian Denghel
secretar

*) In sensul art. 10 c. din statute, propunerile se vor trimite Comitetului cu cel puțin trei zile înainte de adunarea generală.

ALIMENTE

Brânzeturi și alte produse alimentare le puteți plasa pe piața Bucureștilor, cu preț bun, și cu bani gata, prin biroul: **FRAȚII ROTHMANN,** București, Pasajul Majestic 4. — Telefon: 371/91. —

Distracție folositoare!!

Distracție nobilă!!

Distracție frumoasă!!

Fotografiatul

Orice mașini și toate articolele necesare la fotografiat se pot avea în condițiile cele mai avantajoase la:

P. Kovats Fiii

Magazin pentru articole de fotografiat

Cluj — Piața Unirii 8

Preț-curent se trimite, la cerere, gratis

In atențiunea parohiilor și curatoratelor bisericesti!

Comandați

CLOPOTE

de calitate superioară, la cel mai mare depozit românesc din Ardeal:

ALEXANDRU ANCA

CLUJ, str. Regina Maria No. 43

Tot aici: Policandre, Sfeșnice, Ornate și Recvizite bisericesti, Prapori, Cărți profești și de rugăciuni. Teatre populare și școlare, monoloage, dialoge. Medalii de aluminium pentru Reuniuni, cu inscripție după dorință; etc. etc.

CEREȚI PREȚURENT DETAILAT

AVIZ!

Aduc la cunoștința Onoratului Public, că pe lângă magazinul meu de pielărie din Blaj, piața I. M. Cluj am mai primit

Reprezentanța generală a renumitei fabrici de ghete

„HERMA“
din Sibiu

De azi înainte am posibilitatea de a servi Onoratul Public cu tot felul de ghete și pantofi pentru dame, domni și copii, pe lângă prețurile de fabrică.

Incercați și vă veți convinge.

„Minerva“

2-3

magazin de pielărie și ghete

RECLAMA

este sufletul comerțului

Dați sugacilor ce e mai bun: pudra, crema și săpunul HÖFER